

MINISTER

Warszawa, dnia 19 marca 2007 roku

SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI

GABINET MARSZAŁKA SENATU

wpłynęło dn. 19.03.07

nr. 1895 podpis

BMP-0724-1468/07/MM
SECRETARIAT
21.03.07
2446 podpis

Pan
Bogdan Borusewicz

MARSZAŁEK SENATU RP

Samsony *Pani* *Marszałek*

Nawiązując do pisma z dnia 20 lutego 2007 roku (sygn. BPS/DSK-043-113/07) przekazującego oświadczenie Senatora RP Pana Ryszarda Ciecierskiego złożone podczas 27. posiedzenia Senatu RP w dniu 8 lutego 2007 roku w sprawie *zbliżającego się terminu rozszerzenia na Polskę układu z Schengen*, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Swoboda poruszania się i przebywania na terytorium państw członkowskich jest jedną z podstaw integracji europejskiej. Uprawnienie to po raz pierwszy ustanowione zostało w 1957 roku zgodnie z art. 3 Traktatu o Europejskiej Wspólnocie Gospodarczej, a następnie potwierdzone Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską (TWE). W ramach swobody przemieszczania się osób, obywatelom Unii Europejskiej przysługuje, m.in.:

- prawo do swobodnego przemieszczania się pracowników (art. 39 TWE),
- prawo do swobodnego świadczenia i korzystania z usług (art. 49 i następne TWE),
- prawo do swobodnego wyboru miejsca prowadzenia działalności gospodarczej (art. 43 TWE),
- powszechne prawo do swobodnego przemieszczania się, na podstawie którego każdy obywatel Unii Europejskiej, Europejskiego Obszaru Gospodarczego (Norwegia, Islandia i Lichtenstein), po okazaniu dokumentu potwierdzającego tożsamość i obywatelstwo, może swobodnie poruszać się i przebywać na terytoriach wszystkich krajów członkowskich, w tym także osiedlania się i podejmowania pracy na równi z rodzimymi obywatelami danego państwa członkowskiego (Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady Nr 2004/38/WE).

Dla pełnego urzeczywistnienia idei swobodnego przemieszczania się, z czasem istotne stało się zapewnienie każdemu uprawnionemu, w każdym państwie członkowskim tego samego poziomu (szeroko pojętej) ochrony, bezpieczeństwa oraz tego samego dostępu do wymiaru sprawiedliwości. Stąd pojawiła się w gremiach UE koncepcja stworzenia obszaru wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości. W ramach tego obszaru w jednolity sposób realizowane są zagadnienia dotyczące wspólnej polityki azylowej i migracyjnej, sprawiedliwości, zwalczania przestępczości oraz jednolitych standardów ochrony granic zewnętrznych. Jedną z najistotniejszych inicjatyw służących ułatwieniu życia osób podróżujących po terytorium Unii Europejskiej był układ podpisany w 1985 roku w Schengen przez rządy Belgii, Francji, Luksemburga, Niderlandów i Republiki Federalnej Niemiec. Uzgodniono, iż niezależnie od posiadanego obywatelstwa, zniesione zostają kontrole osób na wspólnych granicach wewnętrznych państw sygnatariuszy, natomiast zintensyfikowane i ujednoczone zostaną formy kontroli na granicach zewnętrznych, czyli na granicach z państwami nienależącymi do tego obszaru, oraz że wprowadzona zostanie wspólna polityka wizowa.

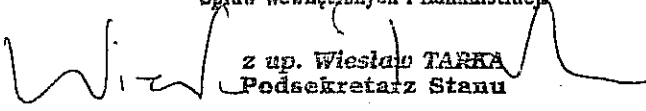
Układ z Schengen z 1985 roku i wprowadzająca go w życie Konwencja wykonawcza z 1990 roku oraz wszystkie inne przepisy wynikające z tych umów (tzw. *aquis Schengen*) stały się integralną częścią prawa wspólnotowego. W międzyczasie powiększył się także obszar Schengen. Na dzień dzisiejszy sygnatariuszami układu jest 15 państw, tj. Austria, Belgia, Dania, Finlandia, Francja, RFN, Grecja, Islandia, Włochy, Luksemburg, Niderlandy, Norwegia, Portugalia, Hiszpania, Szwecja. O wejście do Schengen ubiega się 8 nowych Państw Członkowskich Unii Europejskiej (Czechy, Estonia, Litwa, Łotwa, Polska, Słowacja, Słowenia, Węgry).

Warto zaznaczyć, iż z dniem 13 października 2006 roku weszło w życie (istotne z punktu widzenia służb granicznych) *Rozporządzenie (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 roku ustanawiające wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (tzw. kodeks graniczny Schengen)*, które wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w Państwach Członkowskich. Na dzień dzisiejszy dla nowych państw członkowskich Unii Europejskiej (w tym dla Rzeczypospolitej Polskiej) ustawodawca unijny nie przewidział jeszcze możliwości zniesienia kontroli na granicach wewnętrznych UE. Zniesienie kontroli na granicach wewnętrznych UE nastąpi na podstawie odrębnych decyzji Rady, po spełnieniu przez Rzeczpospolitą Polską określonych wymogów, które będą oceniane przez misje ewaluacyjne.

Reasumując powyższe wskazać należy, iż po włączeniu Polski do obszaru Schengen zniesiona zostanie kontrola graniczna na granicach wewnętrznych. Ponadto, przestaną funkcjonować (w obecnym kształcie) aktualnie istniejące przejścia graniczne na tych odcinkach granic. Przekraczanie dotychczasowych granic, tj. polsko-czeskiej, polsko-słowackiej, polsko-niemieckiej i polsko-litewskiej możliwe będzie w każdym miejscu i czasie, bez dokonywania odprawy granicznej osób, niezależnie od ich obywatelstwa.

W odniesieniu do kwestii kolejowych przejść granicznych informuję, iż dopuszczalne będzie planowanie dodatkowych przystanków bez potrzeby budowy dodatkowych przejść granicznych, jednakże Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji nie posiada kompetencji w zakresie planowania tego rodzaju przystanków kolejowych. Ponadto wskazać należy, iż nie jest konieczne tworzenie nowych przejść granicznych celem połączenia szlaków turystycznych po dwóch stronach granicy.

MINISTER
Spraw Wewnętrznych i Administracji

z up. Wiesław TARKA
Podsekretarz Stanu

Do wiadomości:
Departament Spraw Parlamentarnych
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.